

на подносника. Буби скокна, засмънъ до уши.

— Давай! . . . И духай да се не опаришъ! . . .

Но тъкмо присегна да вземе чашката си, съ ченийка отдоле, на вратата се звънна.

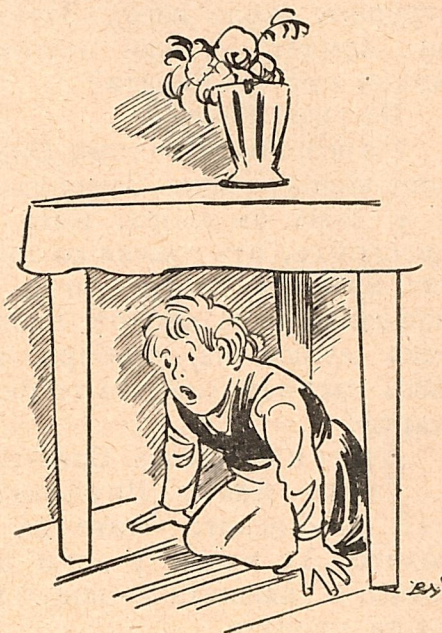
— Олеле, мама! — опули се той, а Калинка, както стоеше стресната, току изпусна подносника и всичко стана на кжсчета. Звънътъ се повтори настоятелно, най-после една корава ржка натисна бравата и затрака. Буби надникна презъ малката шпионка, и отвори. Влѣзе баша му, уморенъ и бледъ отъ работа. Безъ да забележи счупеното на пода, той огледа задимената стая, смръкна отъ гжстия мирисъ и каза навжсень:

— Вие сте варили кафе, а?.. Кжде е майка ти, Буби?

Калинка се скри по стайтъ като мишле, а Буби съ наведена глава посрѣдъ вестибюла едва измрънка, че излѣзла и щѣла скоро да се върне. Съ едри крачки башата отиде въ кухнята, изми се чакъ като се върна, застана до купчината съсипни:

— Така значи! . . . Ами тия парчетии шо ги не сберете или искате да ядете пердаха? Я ги сбирайте веднага,

че отъ менъ ви се размина, ама ако дойде майка ти! . . . Така е, когато се

оставяте деца самички, — отмина той съ въздишка къмъ спалнята, а децата следъ разминалата се буря подадоха глави, разтичаха се, особено Калинка, забрави че е въ чужда кжща.

Стоянъ Ц. Даскаловъ

ДОБРУДЖА ЗИМЕ

Виждадъ ли си Добруджа презъ зима, виждадъ ли си снѣжния ѝ ширъ? Боже, колко много хубостъ има въ този кжтъ на тишина и миръ!

Вредъ, кждето погледи обърнешъ — всичко сякашъ въ бисеръ се бѣлѣй — иска ти се отведнажъ да зърнешъ не едно заглѣхнало поле,

да прегърнешъ Добруджа свободна, посребрената ѝ пелена, подъ която никнатъ хлѣбородни — въ сънь заспали — златни семена!

Ненчо Савовъ